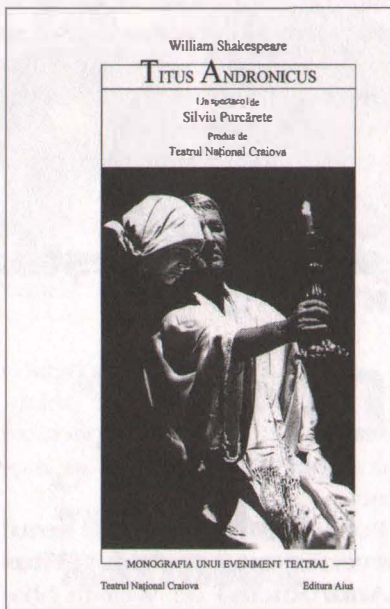

pentru spectacol a Teatrului Național din Craiova și atracția regizorului spre „imagini predominant vizuale”; apare și celebra replică a lui Purcărete

potrivit căreia **Titus Andronicus** e un „exercițiu de stil al suferinței”.

Dar, dacă se observă ceva cu precădere frapant în monografie, este fără nici o ezitare „spectacolul criticii”. Exegezele sau fragmentele reprezentative

de articole constituie împreună un imens semn de exclamație. Publicate succesiv, impactul e dat de alăturarea lor. Mai ales la o montare de amploare receptarea critică e încântător de neputincioasă în a se obiectiva. (Sau, cum spune un ziarist canadian, „nu e ușor să șochezi la momentul potrivit un critic teatral”).

E adevărat că presa românească, obișnuită într-o măsură cu îndrăznelile lui Purcărete, judecă spectacolul mai lucid decât cea occidentală, dar într-un stil impropriu ei: febril, pe alocuri de un impresionism greu de stăpânit. Remarcă frecvent cruzimea decantată și convertită și faptul că nimic nu se situează între limitele fireshului. Presa străină este cu atât mai contrariantă. Epitetele sunt duse la extreme. Se ajunge până la formularea originală: „mezелărie umană foarte fină”. Nemulțumiții sunt puțini și timizi. Pe români îi deranjează ideea de teatru de export; în schimb acei conservatori de dincolo de graniță se scandalizează la violența ce

atinge apogeul. Mai mult decât interviurile cu Purcărete, fotografiile din spectacol și chiar decât palmaresul, reacțiile de mai sus confirmă gloria nestinsă și unică a lui **Titus Andronicus**. Foștii spectatori ai săi recunosc astfel nu o legendă, ci realitatea pură. Viitorii istorici sunt feriți de a reface spectacolul „din fărâme”, intrate în folclorul de specialitate.

Având în vedere eco-ul lui Titus, aspectul și conținutul monografiei sunt destul de sărace. Poate că în locul publicării scenariului ar fi fost mai potrivită o comentare a lui, ori înlocuirea cu caietul de regie. Simțeam nevoia unei analize mai amănunțite (din ce găsim între cele două coperte, nu e foarte limpede în ce a constat montarea). Pe de altă parte, s-ar fi cerut un format ceva mai aerisit al cărții, un corp de literă mai lizibil și fotografii color. Ele ar fi sporit expresivitatea materialului, asigurând spectacolului o carte de vizită reprezentativă.

Mirona Hărăbör

Sma — moartea unui artist —

Coca Andronescu

A fost cetățean de onoare
în țara comediei,
unde a trăit cu o grație firească
și de unde s-a expatriat discret, când n-a mai fost,
pentru ea, nimic de răș.

Coca Andronescu s-a potrivit de la început
la Teatrul Național:
stilul ei de joc combina într-o sinteză organică
eleganța și demnitatea tradiției cu modernitatea rafinată
a hiperbolei grotești.

A posedat un secret, care pare, doar,
la îndemâna tuturor: cel al candorii scenice.
Intra în situație fără să facă cu ochiul,
convingerea și energia cu care înota năștea fluxul de simpatie necesar comunicării vesele.

Era inteligentă ca Mirandolina lui Goldoni și proastă ca
Tanța lui Băieșu, într-un mod comparabil prin rețetele talentului ei. Diminutivul Coca i s-a potrivit tot timpul cât a fost
pe scenă și n-a rămas pe scenă
după ce nu i s-ar mai fi potrivit.

De câțva timp tot vorbeam în redacție că ar fi bine să-i
luăm un interviu.

Nu prea știam unde s-o găsim. Acum știm.

Magdalena Boiangiu

